

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

เรื่องแปลกที่วัดดอยธรรมเจดีย์

วันนี้ทำให้เราระลึกได้นะที่เรื่องแปลกที่วัดดอยธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร นี้ เรื่องแปลกมาอยู่ที่นั่น เรื่องแปลกประหลาดมาปรากฏที่วัดดอยธรรมเจดีย์ทั้งนั้น เช่น เวลาเกิดความอัศจรรย์ในใจตัวเอง มันสว่างจ้าไปหมดเลย ทั้ง ๆ ที่อวิชชายังครอบหุ้มมันอยู่ เพราะเรายังไม่เคยเห็นที่เหื่อนั้น ตอนเช้าออกไปเดินจงกรมตั้งแต่สว่าง คือวันนั้นเป็นวันพระ เช่นวันนี้เป็นวันพระ ท่านอาจารย์กงมาท่านอนุญาตให้ประชาชนเข้ามาใส่บาตรที่วัดได้เลย โดยพระไม่ต้องออกบิณฑบาต คือเขามาขอรับอย่างนั้น

พระท่านสมบุดสมบันตลอดมา บิณฑบาตตลอด พวกญาติโยมไม่มีได้แบ่งส่วนบ้างเลยวันพระวันเจ้า พระก็ต้องบิณฑบาตตลอด พวกประชาชนทั้งหลายเลยขอรับว่า วันพระทุกวันพระเลย ขอให้ญาติโยมทั้งหลายได้มีโอกาสเข้ามาใส่บาตรพระบนวัดดอยธรรมเจดีย์ ทุก ๆ วันพระไป เขาจะได้มีส่วนบุญส่วนกุศล ท่านอาจารย์กงมาท่านเห็นเหตุผลสมควรท่านก็เลยอนุญาตให้ เพราะฉะนั้นวันพระทุกวันพระเขาจึงมาใส่บาตรที่วัดดอยธรรมเจดีย์ โดยพระไม่ได้ไปละวันนั้น ถึงเวลาก็รับบิณฑบาตที่บริเวณวัดเลย ไม่ต้องบิณฑบาตในหมู่บ้าน

ก็วันนั้นแหละวันพระอีกเหมือนกัน คือวันนั้นเป็นวันจะบิณฑบาตภายในวัด ก็พอดีกับเราอดอาหาร วันนั้นเป็นวันที่จะฉันจังหัน อดอาหารมาแล้ว วันนั้นเป็นวันที่กำหนดจะฉันจังหัน พอสว่างเราก็ออกจากกุฏิ กุฏิกระต๊อบพุดงาย ๆ ลงไปเดินจงกรมทางจงกรมมันทางเรียบดีนะ บนหลังเขาแต่มันอยู่ไหลเขาก็กเล็ก ๆ นุ่น ไกล เดินสะดวก ๆ เพราะเราเคยไปเดินเสมอ วันนั้นลงจากที่พักออกมาที่เดิน พุดให้มันเต็มหัวใจเดินชมความสว่างไสวภายในใจ มันก็อดไม่ได้นะ นั่นละเวลาจิตใจของเรามันสว่างเพียงขั้นนี้ก็เรียกว่าพออยู่พอกินจนเจ้าของตื่นตื่น ถึงขนาดออกอุทานขึ้นมาเลยว่า โอ จิตใจเราทำไมถึงสว่างไสวอัศจรรย์เอนักหนานา มองดูนี้จ้าหมดเลย มันว่างของมัน จ้า ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ฝันนะ เห็นไหมละ ขนาดนั้นละจิตทรงอานุภาพความแปลกประหลาดอัศจรรย์ให้เจ้าของได้ชม

นี่ก็ไม่ลืมเหมือนกัน พอเราชมเชยความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของจิตที่สว่างไสวเต็มภูมิของจิตในขั้นนั้น หยดลงพับเท่านั้นแล้ว อันนี้เรียกว่าธรรม คือธรรมเกิดกิเลสเกิด ในหัวใจของผู้บำเพ็ญ เกิดได้ทั้งสอง ถ้ากิเลสเกิดจะเป็นสิ่งขัดข้องกีดขวางถ้าธรรมเกิดเปิดโล่งออก หรือติดขัดตรงไหนธรรมเกิดบับบอกอุบายบับ แก้ปั้ง ทะลุ นี้เรียกว่าธรรมเกิด วันนั้นก็รำพึงความอัศจรรย์นี้ว่า โอ จิตใจเราทำไมถึงอัศจรรย์เอนัก

หนา ภูเขาทั้งลูกนี้เหมือนไม่มีภูเขา ครอบไปด้วยความสว่างไสวหมดเลย อัศจรรย์ พอ คำรำพึงนี้สงบเงียบลงไป ลักประเดี๋ยวขึ้นละนะ นี้เรียกว่าธรรมเกิด เราไม่สึมนะ ผุดขึ้นมา นี้ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ อู่ย ธรรมนี้บอกจะแจ้งทีเดียว ร้อยเปอร์เซ็นต์นะ เวลาผ่านไปมันถึงมารู้ โถ ทำไมบอกชัดเจนถึงขนาดนั้น แล้วเรามัน ก็โง่ชะมัด

ทำให้ย้อนหลังไปคิดถึงพ่อแม่ครูจารย์มัน ถ้าสมมุติว่าท่านยังมีชีวิตอยู่ นำธรรม ที่ปรากฏขึ้นในจิตของเราไปเล่าถวายท่านบ้าง ท่านจะเปรี้ยงลงขณะนั้นแล้วขาดสะบั้นลง เลยเรานะ มันจะผ่านได้ในขณะนั้นเลย คือจุดหรือต่อมนั้นเป็นไวพจน์ของกัน ใช้แทน กันได้ จะว่าจุดก็ได้ต่อมก็ได้ของผู้รู้ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแลคือตัวภพ ตัว ภพคือตัวนั้นเองพูดง่าย ๆ ว่าอย่างนี้แหละ แต่เราก็ยังไม่เคยรู้ไม่เคยเห็นเลยลงไปนะ เอ้ จุดอะไรต่อมอะไรไปอย่างนั้นนะ เลียงง

นี่ละจึงได้แบกปัญหาข้อนี้ไปภูเขา ขึ้นไปทาง อ.บ้านฝื่อ ศรีเชียงใหม่ ทำบ่อ เข้า ไปอยู่คนเดียวในป่าลึก ๆ แล้วกลับมาอีก นี่เป็นตอนเดือน ๓ ที่ว่ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ เดือน ๓ พอเผาศพพ่อแม่ครูจารย์มันแล้วก็ขึ้นเขาอีก ปัญหาเกิดขึ้นแล้วก็ลงจากเขา แก้ปัญหาไม่ได้ ไปโน้นแล้วก็ตอนกลับมาอีก ตอนเดือน ๖ กลับมาอีก ปัญหาหมักจะมีอยู่ที่ วัดตอธรรมเจดีย์ ทำให้เราประจักษ์ใจหรือประทับใจตลอดนะ ถ้าได้เล่าให้พ่อแม่ครู จารย์ฟังในเวลาที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านก็จะว่า ก็นั่นละต่อมผู้รู้ คือผู้รู้ที่เด่น ๆ อยู่ยั้น นั่น ละคือตัวภพ ที่เดียวเท่านั้นมันจะเห็นโทษบับ แล้วพาดนี้ขาดสะบั้นในขณะนั้นเลย เรา ถึงเสียชีวิต

นี่ละการขาดขาดอาจารย์ เป็นของเล่นเมื่อไร อย่างน้อยก็เนิ่นช้า จากนั้นไปถึง โน้นกลับมาก็เป็นเวลา ๓ เดือนถึงมาปล่อยกันลงได้ที่จุดนั้น ก็เป็นจุดเท่านั้นแหละ แบกไปโน้นก็ปลงไม่ได้ กลับมาถึงมาภูเขาลูกนี้อีก แผลกอยู่นะ ที่นี้เวลามันเป็นขึ้นแล้ว มันก็กังวลอยู่งั้นแหละ มันไม่ได้มาสะดุดเอาที่ว่าจุด คือผู้รู้ที่เด่นอยู่ตลอดเวลา นั้น ความเด่นอันนี้ละออกเป็นแสงสว่าง ความรู้ที่เด่นนี้ออกเป็นแสงสว่าง ตัวของมันเองมัน มีอยู่ในตัวของมัน มันไม่รู้ตัว มันมีต่ออยู่ตรงนี้ มันส่งแสงสว่างออกไปให้เจ้าของ อัศจรรย์ ตัวมีดมันหลอกอยู่นี้ไม่เห็นนะซี

เวลามันย้อนกลับมาแล้ว ตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปนี่จำไปหมดเลย เห็นไหม จุดนี้ก็ไม่ มี จุดต่อมแห่งผู้รู้เหล่านี้ไม่มี ขาดสะบั้นลงไปหมดเลย มันถึงได้มารู้อีกทีหนึ่งทีนี้ นะ โอ้ นี้ ก็หลอกหลวงเอาอย่างอัศจรรย์ จึงได้เห็นความลึกลับละเอียดแหลมคมของอวิชา คือตัว นี้เองตัวอวิชา นั้นเห็นไหมละ เราไม่รู้ มาชมเชยอวิชาว่าเป็นของอัศจรรย์ พออันนี้ ขาดสะบั้นลงไปผิงนี้ ตัวจุดผู้รู้ผู้เด่นนี้หายไปหมด ทีนี้มีแต่ความสว่าง สว่างออกจาก

ธรรมชาติแท้ที่นี้ ไม่ได้สว่างออกจากจุดนี้ละ จุดนี้พังลงไปแล้วความสว่างที่เป็นพื้นฐานสำคัญอันใหญ่หลวงหรืออัครรรยลันโลกลันสงสาร อยู่ใต้พื้นอันนี้ซึ่งมันครอบเอาไว้ พออันนี้พังลงไปเท่านั้น ความสว่างอันนี้มันยิ่ง เอาอีกละที่นี้ละ ที่นี้เทียบไม่ได้เลย เรียกว่าเทียบอะไรไม่ได้ มันนอกไปเสียทุกอย่าง ถ้าว่าโลกธาตุก็เอาโลกธาตุไว้ ก็ครอบเลย ถ้าไม่มีครอบก็เรียกว่าไม่มีขอบมีเขต เลยสมมุติไปแล้ว

ทำให้เราระลึกถึงวัดดอยธรรมเจดีย์ สำคัญที่เราไปสะดุดที่นั่นเป็นที่นั่น เวลาไปปลดปล่อยกันก็ไปปล่อยที่นั่น เวลาติดปัญหาที่ติดที่นั่น เลยไม่ลืมนะเรา นี่พูดถึงเรื่องวัดดอยธรรมเจดีย์ ที่นี้เมื่อเช้าก็มา มันแยบขึ้นมาเรื่อย ๆ เห็นอาหารเหลือเฟืออย่างนี้นะ มันแยบขึ้นมาเรื่อย แยบขึ้นมาก็รับทราบแล้วก็ผ่านไป ๆ ไม่ได้มาเป็นอารมณ์แหละ อาหารมาก ๆ กับเวลาเราปฏิบัติทุกซจนคนแค่น หออะไรจะอยู่จะกินก็ไม่มี เวลานี้ล้นพ้น ๆ อาหารหวานคาว มันก็วิ่งไล่กันกับความทุกซจนคนแค่นของเราในขณะที่ขึ้นเวทียึดกับกิเลส ที่นี้ก็มาระลึกได้ อันนี้ละถ้าอันไหนมันมาติดใจแล้วมันไม่ลืมนะ

วันนั้นก็ลงจากภูเขา วันนั้นก็เป็นวันลงจันจ้งหันเหมือนกัน ไม่ได้จันทุกวัน ออกจากถ้ำโน้นแล้วก็เดินลงมา แล้วที่นี้เขาย้ายบ้านมาจากทางทิศเหนือ เขามีไร่มีนาอยู่ทางแถวนี้ เขาเลยย้ายบ้านมา พวกที่มีไร่มีนาอยู่ทางแถวนี้เขาก็ย้ายบ้านมา มาตั้งที่บ่ออยู่ข้างทางที่จะไปบ้านเขา ทางไปบ้านก็ทางเป็นด่านนั้นแหละ จากภูเขาไป เป็นทางพอหลวมตัวไป ถ้าเป็นตอนเช้า ๆ มีน้ำค้างมันจะเลอะจิวรเหมือนกันนะ ได้ระวัง ๆ พอตอนเช้าก็ออกบิณฑบาต พอที่บ้านนี้เขากำลังยกครอบครัวเขามาจากบ้านใหญ่ เขาจะมาตั้งบ้านแถวนี้ เขาว่างของอะไรเคลื่อนกล่นหมตอยู่สองฟากทาง เราไปบิณฑบาตกับเขาแหละ

ดูเหมือนตอนนั้นมี ๕ หลังกาเรือนถ้าจำไม่ผิดนะ เขาตั้งเป็นทับ ๆ เอาไว้ คือระยะนั้นเขาจะปลุกบ้านที่นั่น ระยะนี้จะปลุกบ้านที่นี้ เขาว่างเป็นระยะ ๆ เราก็ไปบิณฑบาตสุดบ้านเขา เขาใส่บาตรแล้วก็กลับออกมา พอมาบ้านสุดท้ายนี้ เวลาออกมาเป็นบ้านสุดท้าย มีอีตาคนหนึ่งแกอยู่กับลูกแกอยู่ข้างทาง ใกล้เคียง ๆ อย่างนี้ละ ทางไปนี้เขามาตั้งที่ที่นั่น เขาเอาของมาวางไว้ข้าง ๆ ทาง เขายังไม่มีอะไรแหละ ตั้งแต่พวกปะรำเขาก็ยังไม่ได้ตั้ง เขาเพิ่งมา อยู่ ๆ ก็อีตาคนนี้แหละ ลูกแกใส่บาตรแกก็ยื่นดูอยู่ ให้ลูกแกใส่บาตรแกก็ยื่นดู พอใส่บาตรเราเสร็จแล้วแกปุบปับออกมา ไหนขอดูบาตรหน่อย แกว่าจันนะ แกขอดูบาตร

แกก็มาจับบาตรเรา เราก็เปิดฝาบาตรให้ดู โอ๊ย ขึ้นเลยร้องอย่างรุนแรง ไม่มีอะไรเลย มีข้าวสองสามปิ่นว่าจันนะท่านจะฉันอะไรนี่ สุริบ ๆ ว่าจัน เขาบอกลูกนั่นละ สุริบ ๆ ตำพริกว่าจันนะ นิมนตร์รอก่อน เราก็เลยยื่นรอก่อน นี่ถ้ามันติดใจแล้วมันก็ไม่ลืมนะ นิมนตร์รอก่อน แกก็บังคับอย่างรีบด่วน เอ้า สุตำ ๆ แล้วเอาพริกมาเอาอะไรมา เอาปลา

ร่ำมา ไหปลาร้าเขาก็ตั้งอยู่นั้น เขาก็เอาทัพพีไปตักเอาน้ำปลาร้ามาเทใส่ครกตาก็ ๑ ปลาร้าก็เป็นปลาร้าดิบ เขาก็ตำปิ้งปิ้ง ๑ เสร็จแล้วก็หาใบไม้มา แกก็วิ่งเด็กก็วิ่งช่วยกัน อย่างรีบด่วน เพราะนิมนต์เราขอ พอเสร็จแล้วแกก็ห่อมา พอเราเปิดฝาบาตรแกก็วาง กี้ก เออ อย่างนี้ค่อยยังชั่วหน่อย แกว่าอย่างนั้นนะ นี่ไม่มีอะไรเลยมีแต่ข้าวเปล่า ๆ มัน จะกินได้ลงคอเธอ อย่างนี้ก็ค่อยยังชั่วหน่อย

แกดีใจภูมิใจ เขาก็เอาความภูมิใจของแกนะ ไม่ได้บอกว่าอันนี้มันดิบมันอะไร เราไม่พูดแหละ คือเอาน้ำใจแก เรารับแล้วเราก็ไป เราก็เห็นอยู่ก็ไม่เปิดกระทั่งห่อ ก็มัน เห็นอยู่นี้ เอาทัพพีไปตักปลาร้าดิบมาตำใส่ครก แล้วตักออกมาใส่ห่อให้เรา ก็เห็นอยู่ก็ จะไปเปิดอะไร เขาก็หยิบออกวางไว้ โน้นเวลานั้นแล้วข้าวยังเหลือเล็กน้อย ก็เอานี้กับ อันนี้ไปแบ่งให้กระแต ไปวางไว้ ๆ สู้จะกินก็กิน ไม่กินก็แล้วแต่สุเถอะ อยู่บนภูเขา อัน นี้ก็ไม่ลืมนะ ไม่ลืมนจนกระทั่งปานนี้ เวลามันจนตรอกจนมุมเป็นอย่างนั้นเป็นประจำ สำหรับเราเองเป็นประจำ แต่ไม่เคยถือเป็นเรื่องเพราะเราหาอย่างนั้นนี่นะ ที่ไหน สมบูรณ์พูนผลไม่อยู่

ไปบ้านไหนที่มีผู้คนเข้ามาเกี่ยวข้อง สมมุติว่าเราไปพักอยู่นอกบ้านเขาเนี่ย เขา ออกมาแหละ บางทีก็ยกขบวนกันออกมา โอ๊ย บ้านนี้ไม่เป็นท่าแล้ว คือเขามาเกี่ยวข้องกับเรานี้เราจะไม่ได้ภาวนา เรื่องอาหารการกินเราไม่เคยถือมาเป็นข้อข้องใจอะไร คนไม่ กวนเป็นจุดที่เราต้องการ ถ้าบ้านไหนมีคนมาหาเรามากนี้เราจะไม่อยู่ หาอุบายผ่านไป จนได้ ถ้าบ้านไหนเขาไม่สนใจเราเลย ดุสถานที่น่าพิศุภภาวนาสะดวงสบาย น้ำทำเป็น สำคัญมากสำหรับพระกรรมฐาน ที่ไหนจะอดอยากขาดแคลน น้ำอดไม่ได้นะ ต้องให้มี น้ำ พักอยู่อย่างนั้น แล้วมันก็เป็นอย่างนี้เป็นประจำ ๆ คือพอยังชีวิตให้เป็นไป แต่จิต มันอยู่กับธรรม ๆ ล้วน ๆ

ไปเห็นอิตาคนนี้แหละ เราถึงระลึกได้ไม่ลืมนะ แกดีใจเสียจน เอ้อ ต้องอย่างนี้ ถึงยังชั่วหน่อย ฉันทข้าวเปล่า ๆ จะฉันได้ลงคอเธอแก้ว เราถือเอาไป เราก็ไม่ลืมน นี่ เราพูดถึงเรื่องความอดอยาก พูดให้คนฟังนี้ไม่ยอมมีใครเชื่อนะ แต่เราเชื่อในการทำ ของเราและนิสัยของเรา ถ้าว่าอะไรมันจริงไปเลยทุกอย่าง นี่มุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่าง ยิ่ง สิ่งเหล่านั้นมายุ่งไม่ได้เลย ขอให้ได้ธรรมอย่างสมใจ ๆ นี่เป็นจุดมุ่งหมาย มันถึงพุง พุงกับธรรม อดอยากขาดแคลนอะไรก็ช่าง ขอให้ธรรมสะดวกสบายภายในใจเกี่ยวกับการบำเพ็ญ เราเป็นที่พอใจ เป็นอย่างนั้นนะ เพราะฉะนั้นมันถึงทุกข์ยากลำบากตลอด มา ๆ

ที่นี้เวลามาเห็นอาหารเหลือเพื่ออย่างนี้มันอดไม่ได้นะ แย็บ ๆ เช่น ผักกระโดน ผักอะไรเหล่านี้ะ ผักอยู่บนภูเขา พวกผักแวนผักอะไร บางทีไปพักอยู่บนภูเขามันมีผัก

เหล่านี้ มันเกิดอยู่กับน้ำครำน้ำซับน้ำซิม พวกผักแวน ผักโหระพา เขาเด็ดอันนั้นมาใส่บาตรทีละยอดสองยอดพอถ้าวินโหนมีกับ ถ้าวินโหนไม่มีกับก็บอกเขาไม่ต้อง คือมันไม่มีกับจะไปกินกับอะไรมีแต่ข้าวเปล่า ๆ บอกวันนี้ไม่ต้องบอกเท่านั้นละ ไม่ได้บอกกับมีไม่มี ไม่ให้กระเทือนใจใคร ก็เราทำเพื่อเราต่างหาก บอก เอาละ วันนี้ไม่จำเป็นผักความจริงมันไม่มีกับมันไม่มีน้ำพริกอะไร บอกแต่เพียงว่าวันนี้ผักไม่จำเป็น คือมันมีแต่ข้าวเปล่า ๆ อันนั้นเขามาเขาก็มาตามประสาของเขาคนป่า ถ้าเผื่อว่าเขามานะ ถ้าเขาไม่มาก็.. ส่วนมากไม่มาแหละ จะมาอะไรบิณฑบาตได้เท่านั้น ๆ ฉันทข้าวเปล่า ๆ จะฉันได้สักทีคำ จากนั้นเศษเหลือก็ไปวางไว้ให้กระเตตามร้าน เขาก็มากินกับเรา เขาก็กินข้าวเปล่า ๆ นั้นแหละ

นี่พูดถึงเรื่องความลำบากลำบากเรื่องอาหารการกิน นี่เป็นพื้นฐานของเรามาเลยนะ ไม่เคยสมบูรณ์พูนผลเลย เรื่องมีนั่นมีแต่มีเพียงเล็กน้อย ๆ เพราะเราไม่เสาะหา มันเราเสาะหาธรรมมากกว่า ธรรมต้องเกิดในที่แร้นแค้นกันดาร เรายังไปหาที่นั่นแหละ มันจึงเป็นพื้นฐานมาตลอด ทีนี้เวลามาเห็นอาหารการกินเหลือเพื่อ ๆ ไปที่ไหนเหลือเพื่อ ตีกระจายหมดทั่วประเทศไทย เราอยากจะพูดว่า ประเทศไทยวัดโหนยังสู้วัดเราไม่ได้ เรื่องอาหาร ว่าอย่างนี้เลยนะ เพราะเราเที่ยวทั่วเมืองไทยนี่วะ วัดราชบุรุษ วัดหลวง วัดใหญ่ วัดเล็ก เราไปหมดเราเห็นหมด จนกระทั่งมาเห็นในวัดของเรานั้นเหลือเพื่อ มันอดถึงห่อปลาร้าไม่ได้แหละ ห่อปลาร้าดิบ มันอดคิดไม่ได้

นี่ละความอุตสาหะพยายาม ความบึกบึนนี้เราบึกบึนจริง ๆ นะ เรียกว่าไม่มีเปอร์เซ็นต์ใดที่จะเหลือตกค้างอยู่ เพื่อจะยึดหน่วงเราเอาไว้ในวัฏสงสารนั้น มีแต่พุ่งด้วยกันหมดเลย จะอดจะอิมพุ่ง ๆ เพื่อมรรคผลนิพพาน เพื่อความเป็นพระอรหันต์เท่านั้น ๆ เท่านั้นตลอด เพราะฉะนั้นมันถึงเด็ดชิตุกุอย่างเด็ดหมดนะ ถ้างัวใจได้พุ่งต่อธรรมอันเด็ดแล้วต้องเด็ดไปด้วยกันหมด ความเป็นความตายไม่ได้สนใจแหละ ก็คิดดูซิ นั่งภาวนาจนกันแตก ๆ ใครมีที่โหนฟิงซิ นี่มันยังไม่สนใจนะ ถ้าพ่อแม่ครูจารย์ไม่มากระตุกเอาไว้มันยังจะเอาอีก เพราะกันแตกไม่ได้บอกท่านนี่วะ บอกแต่เรื่องภาวนา

วันโหนนั่งตลอดรุ่งวันนั้นเอาธรรมอัศจรรย์มาถวายท่านเสียงเปรี๊ยะ ๆ เลยระหว่างแซมเปียนลูกศิษย์กับอาจารย์ต่อยกัน ก็มันรู้ของมันมันอาจหาญนี่วะ มีแต่อย่างนั้นขึ้นวันโหน ๆ ทีนี้หลายคืนต่อหลายคืนนั่งตลอดรุ่ง เว้นสองคืนบ้างสามคืนบ้าง นั่งตลอดรุ่ง เว้นคืนหนึ่งบ้างก็มี สองคืนกับสามคืนแหละส่วนมาก นั่งตลอดรุ่ง ๆ ดูเหมือนเก้าอี้สับคืนกระมัง เป็นแต่เพียงว่าไม่ติดกันเท่านั้นเอง ทีนี้ นั่งไปนานกันมันก็แตก นั่งที่แรกออกร้อนหมด กันเราเหมือนไฟลนเหมือนไฟเผาไม่แตก พอคืนที่สองมามันก็

พอง ต่อจากพองมันก็แตก จากแตกแล้วก็เลอะ เลอะก็ไม่สนใจถ้ากิเลสไม่พังเสียก่อน นั้นเห็นไหมจิตมันอยู่กับกิเลส

บทเวลาขึ้นไปที่จะได้หยุดชะงักหรือหยุดมาเลยก็ พอขึ้นไปนั่งปั๊บท่านรู้แล้วว่า วันนี้จะมาพูดอะไรธรรมะ ท่านก็เปรี้ยวออกมาเลย อู๊ย เราไม่ลืมนะ พอไปนั่งปั๊บกราบลงเท่านั้น กิเลสมันไม่อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจนะ ขึ้นอย่างเปรี้ยว ๆ กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจนะ ท่านว่าอย่างนั้น ก็คือว่าเราทรมาณกายเรามากจนถึงร่างกายเป็นขนาดนั้นท่านก็รู้อเอง ถึงไม่บอกว่าคุณแตกท่านก็รู้นั่งตลอดรุ่งมันของเล่นเมื่อไร บอกว่า กิเลสมันไม่ได้อยู่ที่กายนะ มันอยู่ที่ใจนะ

จากนั้นก็ยกม้ามมา ม้าตัวที่ตีคคะนองผาดโผนโชนทะยานมาก นายสารดีเขาฝึกม้าเขาจะฝึกอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กินไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน ตัดขาดหมดเรื่องอาหารการกิน ไม่ให้มันกินเลย มีแต่ฝึกทรมาณอย่างเดียวเอาอย่างเต็มเหนี่ยว จนกว่าม้ามันค่อยลดพยศลงไป ๆ การฝึกทรมาณเขาก็ค่อยลดลงตามส่วน ๆ จนถึงขั้นม้าทำการงานได้ตามที่ฝึกสอนเรียบร้อยแล้ว การฝึกทรมาณก็หมดปัญหาไป ท่านพูดเพียงเท่านั้นนะ แต่อันนี้เราก็เรียนมาแล้ว อันนี้ก็มีส่วนคัมภีร์ พอท่านว่าอย่างนั้นเราก็เห็นแล้ว ท่านไม่ได้ย้อเข้ามาหาเรา เรายังเสียตายนะเราพูดจริง ๆ เสียตาย คือขาดน้ำหนักพูดง่าย ๆ คำว่าเสียตายคือขาดน้ำหนัก ท่านสอนเรายกม้ามมาเปรียบเทียบ ม้าเป็นอย่างนั้น ๆ เวลาม้าฝึกได้พอสมควรแล้วเขาก็ปล่อยให้กินหญ้ากินน้ำธรรมดา ทำงานธรรมดาเขาไม่ได้ฝึกแบบนั้น ท่านก็พูดเพียงเท่านั้น

ที่เสียตายคือว่าท่านไม่ย้อกลับมาว่า โอ้หมาตัวนี้มันฝึกแบบไหนนะ อยากให้ท่านว่าอย่างนั้นนะ มันถึงจะถึงใจ ท่านก็ไม่ว่าเสีย ท่านพูดเท่านั้นเราก็ยึดเอามาปฏิบัติ ตั้งแต่วันนั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งนะ แน่ะเห็นไหม จิตนี้มันเป็นอย่างนั้นนะถ้าลงจริง ๆ ถ้าหากว่าท่านไม่มากระตุกมันยังจะเอาอีกนะ มันจะเลอะไปไหนก็เลอะเลอะ ถ้ากิเลสไม่พัง แต่นี้ท่านใส่เปรี้ยวเดียวเท่านั้น นั้นเห็นไหมความรู้จักประมาณ ครูบาอาจารย์ที่ฝึกฝนทรมาณท่านรู้จักประมาณของท่าน ใส่เปรี้ยวในตัวที่มันผาดโผนมากให้อยู่ในความพอดี เมื่อจิตฝึกฝนทรมาณพอเป็นพอไปมีหลักมีเกณฑ์บ้างแล้ว การฝึกตัวในทางร่างกายก็ควรจะลดหย่อนผ่อนผันไปตาม ๆ กัน ความหมายก็ว่างั้น แต่ท่านไม่ได้บอกมาก หากเข้าใจทันที ๆ

นั่นละครูบาอาจารย์เป็นของเล่นเมื่อไร เราไม่ลืมท่านใส่จุดไหนนี้ โห้ย ไม่มีผิดแม้เปอร์เซ็นต์เดียวนะ เปรี้ยวลงตรงไหนร้อยเปอร์เซ็นต์ถูกต้อง ๆ อย่างที่ว่าม้านี้เหมือนกันท่านใส่เปรี้ยวเดียว ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่เคยนั่งตลอดรุ่งนะ ไม่เคย นี่เรียกว่าลงแล้วนั้น ลงใจแล้ว ทีนี้พักละอันนั้น แต่ทางฝึกทรมาณทางด้านจิตใจนี้ไม่มีพัก ท่าน

บอกเรื่องร่างกายต่างหากนี่นะ เราก็พักผ่อนหนักแบบนั้น เราก็หนักแบบอื่นเพื่อแก้กิเลสตัณหา นี่ละครูบาอาจารย์จึงเป็นของสำคัญมาก

หลวงปู่มั่นเราพูดเราไม่ได้ยก หรือไม่เหยียบย่ำทำลายครูบาอาจารย์องค์ใดทั่วประเทศไทย เราซึ่งนี้เลยมีพ่อแม่ครูจารย์มั่นเท่านั้นเป็นยอดสุด นั่งอยู่บนหัวใจเรา สุดยอดหัวใจเลย นั่งอยู่บนหัวใจเลย เกิดทุนสุดขีดไม่มีอะไรเหลือที่จะเป็นความเสียหายในการยกถวายท่านเลย ชีวิตจิตใจยกถวายหมดเลย สมมุติว่าท่านว่ามาทองคำนี้มันโง่งนักหนามันอยู่ให้หนักโลกทำไม ตายเสียดีกว่า สมมุติว่าท่านว่างั้น จะเอาเมื่อไร นั้นเห็นไหม เอาเดี๋ยวนี้-เอาเดี๋ยวนี้เลยนั่น คือลงแล้วทุกอย่าง นี่จิตถ้ามันได้ลงมันลงอย่างนั้น ถ้าไม่ลง-ไม่ลง นี่ไม่เหมือนใครนะ คือจริงจังทุกอย่าง การโต้ตอบกับท่านถึงขนาดที่ว่า แชนเปียนพัดกัน นั่นก็คือว่าความรู้ของเราเข้าใจว่ามันถูก นี่ก็ขัดกันกับท่าน ท่านก็ใส่เปรียงๆ มา พอถูกตรงไหนเราก็หมอบๆ ที่ตรงไหนมันยังอยู่ ก็ขัดอีกอย่างนั้นนะ จนกระทั่งหมดไม้หมดมือแล้วก็นอนหงายเลย แผ่สองสรีงเรียกว่าหงายหมา กราบท่านราบ ไปอีกกลับมา เอาอีกอยู่ไหนแหละ

การพูดอย่างนั้นมันไม่มีพิธีมานะ ใ้เรื่องหวังแพ้หวังชนะอย่ามายุ่งเลย เข้าใจไหม หาเหตุผล เมื่อเรายังมีอะไรข้องใจอะไรไม่สนิทใจ เราจะไปกราบเรียนใคร ถ้าไม่ใช่ครูบาอาจารย์ซึ่งเป็นที่ลงใจเราเท่านั้น มันยังตรงไหนก็ขัดกันตรงนั้นซิ พอท่านเปรียงมานี้บ๊อบชาตปุบเลย ยอม ตรงไหนยังอีกเอาอีกอยู่ไหนนะ จนกระทั่งหมดแล้วหมอบราบแล้วลง อย่างนั้น เราถึงได้กราบราบกับพ่อแม่ครูจารย์มั่น ครูบาอาจารย์นี้ โหสำคัญมากทีเดียวนะเคลื่อนไปไม่ได้เลย ต้องให้เป็นตามนั้น ๆ เลย เพราะท่านแม่นยำผ่านไปหมดแล้ว นี่พูดถึงเรื่องการภาวนา

เราจึงอยากให้พี่น้องชาวไทยเราได้มองดูหัวใจบ้าง ความเลิศเลอจริง ๆ อยู่ที่หัวใจนะ เวลานี้พวกบุตรพวกคุณคือกิเลสตัณหาประเภทต่าง ๆ มันพอกพูนหัวใจจนมองหาหัวใจไม่เห็น เห็นแต่พวกบุตรพวกคุณมันพาดิตพาดิน ใ้รีนเริงบันเทิง ใ้โลกใ้ทะเลเยอทะยานดีดดี้น มีแต่กองบุตรกองคุณแสดงเปลวของมันออกไป ให้หมิ่นคลั่งทั่วบ้านทั่วเมืองด้วยกองทุกซ์นั่นเอง ไม่ใช่ด้วยอะไรนะ ท่านทั้งหลายเห็นหรือว่าโลกอันนี้ตรงไหนมันเจริญ มีตั้งแต่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กันทั่วดินแดน นับแต่ผู้ใหญ่ลงมาว่ากันไปเฉย ๆ ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย ใหญ่เท่าไรกองทุกซ์ยิ่งมากนะ เอาธรรมจับบีบเห็นหมดเลย

ตัวเล็กตัวน้อยตัวอยู่ตามท้องไร่ท้องนา นั้นเขาไม่ค่อยมีทุกซ์นะ ดิดหนี่ดิดสินเขาก็ไม่ค่อยดิด ใ้ผู้ใหญ่ ๆ ใหญ่เข้าไปเท่าไรนี้ โ้อย พระรุ้งพระรัง กองทุกซ์นี้เต็มบ้านเต็มเมือง พวกเรื่องสายของหนี่ของสินดิดหนี่กันนี้เหมือนตาข่ายนะ มันดิดหนี่ดิดสิน

พระรุขระรัง ตั้งแต่ส่วนย่อยถึงส่วนใหญ่ ตั้งแต่ผู้น้อยถึงผู้ใหญ่บ้านนี้กับบ้านนั้น บ้านนั้นกับบ้านนั้น เมืองนั้นกับเมืองนี้ ประเทศนั้นกับประเทศนี้ มันสายระโยงระยาง มีแต่หนี้แต่สินเต็มบ้านเต็มเมือง หนี้สินคืออะไรไม่ใช่กองทุกข์ หนี้สินเป็นสวรรค์นิพพานได้ที่ไหน นี่โลกมันติดมันตัน หาทางออกไม่ได้มันก็มัดตัวเองเข้าไปเรื่อย ๆ ไปกู้หนี้ยืมสิน เขามานึกว่าจะเปลื้องหนี้ มันกลับไม่เปลื้อง มันเพิ่มหนี้เข้าไปอีก เพิ่มเข้าไป ๆ ต่างคนจึงต่างติดต่างตัน

แล้วก็เอาเครื่องประดับตกแต่งให้สวยงามหน้าร้านมา เอามาประดับนั้นนี้ ได้มาจากการติดหนี้ติดสินเขา แล้วก็มาประดับประดาบ้านเรือน ตึกนั้นเขามีอันนั้น ๆ บ้านเขามีอันนั้น ๆ ภายในมันมีแต่บุตรแต่คูศ ธรรมส่องเข้าไปมันเห็นหมดจะว่าไง แล้วอะไรมี นี่มันหลอกกันอย่างนี้ แล้วมันจะตันกันอย่างนี้ตลอดไปนะ ถ้าไม่เอาธรรมส่องใจ แต่ถ้าต่างคนต่างส่องใจแล้ว สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเยียวยารักษาธาตุชั้นธเราพอเป็นไปอยู่แล้วเวลานี้ ไม่ได้ดอดอยากขาดแคลน เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราไม่ได้เห็นอดอะไร มันอดที่ความติดความตัน ความแข็งหน้าแข็งหลัง ซึ่งดีซึ่งเด่นนี้ต่างหาก มันสร้างกองทุกข์ให้โลก เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเราเป็นบ้ากันอยู่เวลานี้

ให้พากันฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ให้อยู่กันอย่างพอเพียง ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านรับสั่งนี้ แหมแม่นยามากที่เดียวนะ ให้พอเพียง ทุกสิ่งทุกอย่างมาอาศัยซึ่งกันและกันพอเพียงแล้วเป็นสุข ๆ นะ ถ้าเลยนี้แล้วหาความสุขไม่ได้ มีแต่จะทำให้ติดให้ตันทั้งนั้น ให้พากันจำเอานะ แล้วก็ให้มองดูหัวใจบ้าง เลิศเลอที่สุดไม่มีอะไรเกินหัวใจนะ เวลานี้กำลังถูกมูตรถูกคูศ คือกิเลสทั้งหลายนี้มันบีบบังคับมันกลบไว้หมด ให้เห็นแต่กระแสน้ำมันแสดงออก เป็นความตันร่นกระวนกระวายไปตลอดเวลา และทุกแห่งหนตำบลหมู่บ้าน ธรรมไม่ได้แสดง ถ้าธรรมมีความสงบร่มเย็นปรากฏขึ้นในใจบ้าง เจ้าของจะเริ่มรู้ตัวนะ จะเริ่มรู้ตัว อะไรเกี่ยวข้องกับตัวเองก็จะค่อยเริ่มรู้กันไป

ที่นี้ต่างคนต่างปฏิบัติต่างคนต่างสนใจมีจิตสงบพอสมควร ๆ ต่างคนก็ต่างจะรู้แสงสว่างแห่งธรรม ความพอดีพอดีแห่งธรรมกระจายถึงกันแล้ว บ้านเมืองจะสงบ ถ้ามีแต่แสงไฟแสงไฟด้วยความโลภ ความโกรธ ความติดความตัน นี่ตายก็กัปกี้กัลปี้ก็จะตายกองกันอยู่ด้วยไฟเผาหัวมันนั่นแหละ เข้าใจไหมละ เอาละพอ

ลูกศิษย์ แม่ชีจะมาราบลากลับบ้าน ที่หลวงตาเมตตารักษาตาให้หายแล้วครับ

หลวงตา นี่เหרותรักษาตาที่ตาบอดหายแล้วนะ นี่เห็นไหมละอานิสงส์ตาที่แต่ก่อนตาบอดมานี่ เรามอบเข้าไปรักษาที่โรงพยาบาลอุดร นี่หายมาแล้ว ตาดีแล้ว เดียวนี้ ตานี้คือเริ่มแรกที่เป็นเหตุก็คือ เราไปผ่าตัดที่โรงพยาบาลรัตนิน ซอยอโศก มันก็

ช่วยเหลือตลอดมา เรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่ก็หายแล้วนี่ แล้วคนหนึ่งทางเวียงจันทน์
เขาว่าไง

ลูกศิษย์ ทางเวียงจันทน์รักษาไม่ได้ครับ ก็เลยให้กลับไปแล้วครับ

หลวงตา อันนี้ทางเวียงจันทน์เราก็รับให้เหมือนกัน คือถ้ารักษาได้เราก็จะ
รักษาให้เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่ว่ารักษาไม่ได้นะ

ลูกศิษย์ มันเกินขีดที่จะรักษาได้ครับ

หลวงตา ก็อย่างนั้นแหละ เกินขีดก็รักษาไม่ได้ เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้นะ
ดอลลาร์ได้ ๑๐๑ ดอลลาร์ วันนี้ทองคำได้ ๒ กิโล ๑๕ บาทแล้ว

เมื่อวานนี้ไปดูตึกใหญ่ที่อากาศอำนวย ๓๐ เตียงนี้เราจะให้อุปกรณ์หมดเลย
แหละ กำลังให้เขาเขียนรายการ คือตึกนั้นกำลังจะเสร็จ กำลังใส่ประตูหน้าต่าง นอกนั้น
เรียบริ้อยหมดแล้ว แล้วเดินไฟแล้วเขาก็จะขออะไรๆ อุปกรณ์ของเตียงทั้งหมด ก็ให้เขา
เขียนรายการแล้วส่งมา เราจะพิจารณาที่หลัง เพราะเรารับเขาแล้วตั้งแต่วันเริ่มอนุญาต
ให้สร้างตึก เราก็จะให้ทั้งหมดเลย เราก็จะให้เขา

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd